

Arrest

nr. 347 627 van 2 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 mei 2026 houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026 om 11.00u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 april 2026 toe op het Belgische grondgebied en diende alhier op 22 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit een onderzoek van de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoekers vingerafdrukken reeds geregistreerd werden in het kader van illegale grensoverschrijding en in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 11 april 2026.

1.3. Er werd op 30 april 2026 een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten. De Kroatische instanties stemden op 12 mei 2026 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 20.5 van de

Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 21 mei 2026 een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 22 mei 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…).”

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.(...)-H.(...)

voornaam: A.(...) M.(...) M.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A.(...)-H.(...), A.(...) M.(...) M.(...) S.(...), verder betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Jemen te zijn, bood zich op 22/04/2026 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 22/04/2026 werd zijn verzoek formeel ingediend. Hij legde hierbij zijn origineel paspoort, met nummer 09929516, afgegeven op 06/04/2021 te Aden en geldig tot 06/04/2027, neer.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 11/04/2026 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Een tweede treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 11/04/2026.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 29/04/2026. Hij verklaarde dat hij sedert 20/05/2020 religieus gehuwd is met A.(...)-H.(...), R.(...), V, ongeveer 17 jaar oud, geboren te (...), Jemen; huidige verblijfplaats: (...), Jemen. Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven.

Betrokkene legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud volgende documenten neer: zijn origineel rijbewijs, met nummer (...), afgegeven op 18/08/2021 en geldig tot 10/08/2026; zijn originele identiteitskaart, met nummer (...), afgegeven op 15/03/2021 en geldig tot 14/03/2031.

Betrokkene verklaarde dat hij Jemen op 18/12/2021 verlaten heeft omwille van problemen met de Houthi. Hij verklaarde dat hij naar Saoedi-Arabië gereisd is, waar hij tot 26/03/2026 verbleef in Abha, bij zijn werkgever/garant. Omdat hij problemen had met deze, besloot hij naar België te reizen. Hij verklaarde dat hij per vliegtuig, in het bezit van zijn paspoort met visum, naar Albanië gereisd is, waar hij op 27/03/2026 aankwam. Hij verklaarde dat hij er in een hostel in Tirana verbleef tot 02/04/2026 en vervolgens via Montenegro, Bosnië (enkele dagen in opvangcentrum Behaj), Kroatië (+/- 2 dagen in een gevangenis), Slovenië (1 dag bij de politie), Italië (3 dagen in een kerk) en Frankrijk (1 dag op straat in Parijs) naar België gereisd is, waar hij op 21/04/2026 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat dit het land is dat hem het beste uitkomt: het is een multicultureel land, hij kan er werken en zijn studies afmaken. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat het moeilijk is om daar te leven. Hij verklaarde dat er racisme is en dat hij er niet goed behandeld werd. Hij stelde verder dat het ook in het opvangcentrum niet goed was, dat zij 's nachts meermaals wakker gemaakt werden en naar buiten op de koer moesten gaan.

Op 30/04/2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Deze stemden op 12/05/2026 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We wensen op te merken dat de Kroatische instanties op 12/05/2026 instemden met de behandeling van het door betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat dit land hem het beste uitkomt (multicultureel land, mogelijkheid om te werken en studies af te maken) wensen we op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Kroatië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verder wensen we op te merken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat het moeilijk is om daar te leven. Hij verklaarde dat er racisme is en dat hij er niet goed behandeld werd. Ook in het opvangcentrum was het niet goed: ze werden 's nachts meermaals wakker gemaakt waarna ze naar buiten op de koer moesten gaan. Vooreerst wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Kroatië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.

We wensen op te merken dat Kroatië verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiare bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale

bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van terughouding die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementsc commissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2, https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden

van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië onderschept werd door de politie en dat hij geslagen werd. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Kroatische instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS) melding bleven maken van 'pushbacks' (pagina 17). Het 'Centre for Peace Studies' volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat 'pushbacks' niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat 'pushbacks' steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'pushbacks' en van terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan

Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat 'pushbacks' en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Internationale bescherming valt in Kroatië onder de verantwoordelijkheid van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken, waarbinnen de afdeling Vreemdelingen en Internationale Bescherming is onderverdeeld in een dienst Internationale Bescherming en een dienst voor opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming (pagina 24). Het wettelijk kader inzake internationale bescherming is de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' ('Zakon o međunarodnoj i privremenoj zaštiti').

De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen ('lodging') van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen ('making') bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto's genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (pagina 25). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (pagina 42). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (pagina 26). Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde aanzienlijk in 2024. Terwijl in 2023 68.114 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen, waren er dat in 2024 26.776 (pagina 18). Het overgrote deel, 25.739, deed dat aan de grens en bij de politie. Van het aantal personen, dat de wens uitte internationale bescherming te vragen, ging volgens het rapport slechts een beperkt aantal over tot het formele indienen van een verzoek om internationale bescherming ('lodging'), namelijk 1307. In 2024 werd de procedure van 15.338 verzoeken om internationale bescherming opgeschort, wat in overeenstemming is met de trend van de voorbije jaren (pagina 18).

In 2024 werden 1698 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een aanzienlijke stijging is ten opzichte van 2023 toen 897 overdrachten plaatsvonden (pagina's 18 en 60). Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia', pagina 60).

Wat de praktische kant van overdrachten betreft verwijst het AIDA-rapport naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016) en naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' dat door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk en met een infoblad worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden ('After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre', pagina 2). Volgens het informatieblad kunnen al deze formaliteiten in praktijk in een dag worden voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat in de meeste gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden politieagenten de verzoeker begeleiden naar het opvangcentrum ('In most cases, depending on the individual circumstances, the police officers will escort the applicant to the reception centre', pagina 2). Het opvangcentrum van Zagreb ligt op een tiental kilometer van de internationale luchthaven van Zagreb.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar informatie van de Kroatische middenveldorganisatie 'Centre for Peace Studies (Centar za mirovne studije)', die stelt dat in de eerste helft van 2024 verzoekers die via de luchthaven van Zagreb werden overgedragen, meestal werden geregistreerd als verzoekers om internationale bescherming en vervolgens zelf hun vervoer naar het opvangcentrum in Zagreb dienden te regelen. Kwetsbare groepen, waaronder gezinnen met jonge kinderen, werden volgens de organisatie gebracht naar het opvangcentrum in Kutina, dat in de eerste plaats bedoeld is voor gezinnen en kwetsbare groepen (pagina's 60 en 61). Nog volgens het 'Centre for Peace Studies' zou de situatie in de tweede helft van 2024 in slechte zin zijn veranderd. Overgedragen verzoekers, waaronder ook gezinnen met jonge kinderen, zouden sindsdien enkel in bezit zijn gesteld van het adres van het opvangcentrum en vervolgens zijn opgedragen de luchthaven te verlaten.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar een recent rapport van de Zwitserse ngo 'Swiss Refugee Council' ('Reception conditions in Croatia: Report on the situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Croatia', februari 2025). Dit rapport meldt dat het Kroatische Rode Kruis door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt geïnformeerd over het aantal aangekondigde overdrachten en nadien aanvullende informatie ontvangt over het aantal personen, dat daadwerkelijk wordt verwacht. Na overdracht gaat de politie na of de overgedragen persoon reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië. Is dat niet het geval dan wordt de overgedragen persoon geregistreerd op de luchthaven. Volgens informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan 'Swiss Refugee Council' hangt het vervoer naar het opvangcentrum af van de capaciteit: sommigen worden overgebracht door de grenspolitie, anderen reizen zelfstandig en in bepaalde gevallen halen medewerkers van het opvangcentrum de overgedragen personen op aan de luchthaven (pagina's 61 en 62).

Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen leidt niet tot het besluit dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 95). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb ('Hotel Porin') en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pagina's 99 en 100). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 twee besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA, pagina's 95, 100-101).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie

en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 in beide centra 16.349 verzoekers verbleven (pagina 100). Volgens het Kroatische Rode Kruis en het Ministerie van Binnenlandse Zaken is de gemiddelde verblijfsduur enkele dagen en verlaat het merendeel van de verzoekers de opvangcentra binnen 24 uur na aankomst (pagina's 101 en 108).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden (pagina 101). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 100). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47).

Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij/zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij/zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaaldetaal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken. In 2023 werd vastgesteld dat er problemen waren met vertaling met betrekking tot verzoekers uit Burundi. Hun interviews werden gevoerd met een tolk van de Franse taal in plaats van een tolk van hun moedertaal, Kirundi of Swahili. In 2024 deed zich een soortgelijk probleem voor met betrekking tot tolken Somalisch (pagina 47).

Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48).

Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker. Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werden beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties betreffende de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent betreffende het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van

de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP ('Law on International and Temporary Protection') provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', pagina 52). In september 2021 publiceerde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming. Het 'Croatian Law Centre', een onafhankelijke maatschappelijke middenveldorganisatie, werd aangewezen als verantwoordelijke voor het bieden van rechtsbijstand tot eind 2022 (pagina 52). In 2023 en 2024 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming (pagina 52). In februari 2025 volgde een nieuwe

openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand.

Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (pagina 44). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', pagina 49). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', pagina 53).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 29/04/2026 dat hij in goede gezondheid verkeert. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op spoedeisende medische hulp en essentiële behandelingen van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pagina's 113 en 114). Het AIDA-rapport meldt dat medische zorg beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt. Vaccinaties worden uitgevoerd door artsen in gezondheidscentra of door specialisten op het gebied van schoolgeneeskunde (pagina 114). In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project "6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming" in het kader van het AMIF. Het doel van dit project is het veilig stellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (pagina 114). In 2024 verstrekten de Belgische afdeling van de ngo 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (pagina 114). Psychologen van 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' waren in 2024 elke werkdag beschikbaar in het opvangcentrum van Zagreb voor eerste psychologische onderzoeken en individuele begeleiding alsook voor crisisinterventies indien nodig (pagina 117).

Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 113). Dit lijkt ons inziens

moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo's bijkomende zorgen bieden. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Een datum werd - bij weten van verzoeker - tot op heden nog niet bepaald, doch deze datum kan zowel reeds morgen als volgende week zijn.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoekers is m.a.w. dermate imminent dat een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat verzoekers gedwongen gerepatriëerd zou worden naar Kroatië alwaar hij in een mensonwaardige toestand dreigt te verzeilen. (zie infra)

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

Verzoeker heeft diligent gehandeld teneinde de schorsing te bekomen.

Op 22 mei 2026 werd hem de bestreden beslissing betekend en werd hij opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel. De raadsman werd aangesteld op 27 mei 2026 en deed onmiddellijk diezelfde dag het nodige.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd binnen de wettelijk voorziene termijn na kennisgeving ingediend."

2.2.2. Blijkens de beschikbare gegevens werd verzoeker op 22 mei 2026 van zijn vrijheid beroofd en diezelfde dag overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht naar Kroatië. Het is dus aannemelijk dat een behandeling van de vordering tot (gewone) schorsing niet zal kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Kennelijk voert hij eveneens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt in zijn enige middel het volgende:

"1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken.

Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989) Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

3.

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Over pushbacks aan de grens

Vooreerst blijkt uit verschillende objectieve internationale bronnen, zoals het AIDA-rapport en vaststellingen door Amnesty International dat er wel degelijk rapporten zijn waarbij verzoekers om internationale bescherming worden geweerd aan de buitengrenzen.

Hieromtrent kan verzoeker vooreerst verwijzen naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Kroatië, juli 2024, p. 27 e.v.:

(...)

In October 2023, UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD) published its Concluding observations on the combined ninth to fourteenth periodic reports of Croatia. CERD states that the Committee is concerned about reports of cases of expulsions and pushbacks of migrants, and of excessive use of force by law enforcement officials resulting in injuries and bodily harm and accordingly recommends to Croatia to refrain from conducting collective expulsions and pushbacks, provide access to its territory for persons in need of international protection, respect the principle of non-refoulement and conduct investigations into cases of collective expulsions, pushbacks and excessive use of force and violence by law enforcement officials against migrants, refugees and asylumseekers..

(...)

"The Ombudswoman for Children also reported that, according to DRC, out of total of 3,323 persons that were pushed back from Croatia to BiH in 2023, 10% were children. According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,323 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2023. Out of the total number of pushbacks, 825 persons reported denial to access the asylum system. According to DRC, the number of persons reporting pushbacks does not necessarily represent the number of unique individuals, as the same individual(s) may experience repeated pushbacks to BiH. UNHCR data further indicates that 89 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2023.

(...)

Alsook naar het laatste rapport van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/location/europe-%20and-central-asia/Croatia/report-croatia/>):

(...)

Aid organizations continued to document violations against refugees and migrants, including illegal summary returns, physical violence, humiliation and theft by law enforcement officials. In October, the CERD Committee urged Croatia to cease collective expulsions and pushbacks, and investigate incidents of excessive use of force against refugees and migrants.

(...)

Daarnaast is er ook sprake van politiegeweld op basis van racistische motieven, beperkingen op grondrechten van personen met internationale bescherming en een schending van het nonrefoulementbeginsel.

Volgens verzoeker loopt hij niet enkel het risico mishandeld te worden in geval van overdracht, doch ook te worden teruggedreven in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker maakte bovendien reeds eerder gewag van ernstig fysiek geweld gepleegd ten aanzien van zijn persoon in Kroatië.

b. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Daarnaast hebben asielzoekers in Kroatië gedurende de asielprocedure geen of minstens moeilijke toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Kroatië, juli 2024, p. 62 & 123 e.v.:

"According to the Ombudsman's report for 2022, 600 difficulties in accessing legal aid providers were observed in all three centres, as also reported to the Ombudsman by the Croatian Bar Association."

(...)

"Do asylum seekers have access to free legal assistance at first instance in practice?

No."

(...)

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van zekerheid omtrent kosteloze juridische bijstand.

Juridische bijstand wordt niet meer aanzien als recht, maar als gunst onderworpen aan specifieke voorwaarden.

Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een onzekerheid omtrent de kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Tenslotte is de toegang tot enerzijds juridische bijstand en anderzijds zelfs maar informatie (in de praktijk verstrekt door onafhankelijke NGO's) bijzonder afhankelijk van de toewijzing van de asielzoeker aan een bepaalde opvangstructuur.

Indien de asielzoeker namelijk wordt toegewezen aan een opvangstructuur in meer afgelegen gebieden is het voor de asielzoeker de facto onmogelijk om de noodzakelijke informatie te vergaren.

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Kroatische autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

c. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Kroatië eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur en de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure.c.1.

Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Kroatische wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

Bovendien wordt de concrete duur van de procedures in Kroatië 'niet bewaard' als gegevens/data en zijn er mogelijkheden om zonder meer te verlengen.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Kroatië, juli 2024, blz. 41:

"The Ministry of Interior does not keep records on the duration of the first instance procedure.

If it is justifiable to be expect that no decision will be issued within the time limits referred above on account of the temporary unsafe situation in the country of origin, the Ministry shall check the situation in the country of origin at least every six months and inform the applicant and the European Commission within a reasonable time of the reasons for failure to issue a decision. In that case, a decision must be issued no later than within 21 months from the day the application is lodged."

c.2. Nopens het gebrek aan (professionele) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd en is er eenvoudigweg een gebrek aan tolken.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Kroatië, juli 2024, blz. 84 & 154:

" Interpretation at the border is also problematic. Problems regarding access to the territory and, therefore, to the asylum system which started at the end of 2016 still raises concerns (see Access to the territory and pushbacks), although a very significant increase in numbers of applicants for international protection was recorded in 2022 and 2023."

(...)

"Through joint discussions in the Network, the need for interpretation support when accessing the health system and various health examinations was detected."

(...)

"Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages."

d. Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Kroatië dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Kroatië niet steeds is aangepast aan de instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Kroatië, juli 2024, blz. 94 e.v.: (eigen onderlijning)

(...)

"As reported by the Croatian Red Cross, in 2023 the biggest challenge was the huge influx of newly arrived applicants for international protection in both Reception Centres for Applicants for International Protection which in some periods resulted in their temporary accommodation on mattresses in the corridors until the beds in the rooms became available..

(...)

As a result, difficulties in maintaining the cleanliness and hygiene of the corridors inside the Reception Centre for Applicants for International Protection in Zagreb occurred, since the cleaners were not able to clean all the corridors because of the mattresses and applicants sleeping on them

(...)

Verzoeker loopt dus een reëel risico op straat terecht te komen, of minstens in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen en met een gebrek aan hygiëne.

e. Conclusie

4.

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Kroatië dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Kroatië wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar

loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Kroatië en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Kroatië gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoekspllicht conform art. 3 EVRM.

5.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Kroatië in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.”

2.3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.3. Het bestreden overdrachtsbesluit vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van de Verordening 604/2013/EU en schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek “met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt” met het oog op “het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”.

Artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

2.3.4. Uit het Eurodac-zoekresultaat, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 11 april 2026 werden geregistreerd in Kroatië, zowel in het kader van illegale grensoverschrijding als in het kader van een verzoek om internationale bescherming. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie richtte op 30 april 2026 een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten. op 12 mei 2026 stemden de Kroatische autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 20.5 van de Verordening 604/2013/EU, waardoor deze verplicht zijn “om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

2.3.5. Verzoeker betwist in zijn middel als dusdanig nergens dat Kroatië in toepassing van de Verordening 604/2013/EU de verantwoordelijke lidstaat is, noch dat een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zal verderzetten en afronden. Verzoeker is evenwel van oordeel dat een overdracht naar Kroatië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Hierna: de Raad) zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende.

Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§ 83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92). Als er in een lidstaat sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers die ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat een asielzoeker daar een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest, is het op grond van deze bepaling uitgesloten dat een asielzoeker naar die lidstaat wordt overgedragen. Artikel 3.2, tweede en derde lid van de Verordening 604/2013/EU schrijft in dat geval voor dat er een andere verantwoordelijke lidstaat dient te worden gezocht of dat het verzoek wordt behandeld in de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast.

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Hierbij dient in de eerste plaats te worden gekeken naar de individuele situatie van de verzoeker om internationale bescherming en vervolgens naar de algemene situatie in het land van bestemming, op basis van de beschikbare landeninformatie. De rechter van

de verzoekende lidstaat die een overdrachtsbesluit toetst, is gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare en nauwkeurige gegevens te beoordelen of er in de aangezochte lidstaat sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, 30 november 2023, Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino, nrs. C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/2).

2.3.7. Met betrekking tot verzoekers individuele situatie blijkt uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 29 april 2026 van verzoeker werd afgenomen, dat hij gedurende een tweetal dagen “in een gevangenis” zou hebben verbleven in Kroatië alvorens door te reizen naar Slovenië. Verzoeker verklaarde dat hij in Kroatië onderschept werd door de politie, geslagen werd en verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij beweerde voorts dat het in Kroatië moeilijk is om te leven omwille van racisme en dat hij in het opvangcentrum 's nachts meermaals werd wakker gemaakt en naar buiten moest gaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker werden geregistreerd in *Dugi Dol*, dat blijkt uit het rapport van Lana Tučkorić dat op 19 augustus 2025 werd geüpdatet, met name het *Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update* (hierna: het AIDA-rapport), een registratie-centrum is dat eind 2023 werd geopend om de hoge instroom van verzoekers om internationale bescherming te kunnen verwerken. Uit niets blijkt dat verzoeker in Kroatië in de gevangenis zou zijn ondergebracht. Een verblijf in de gevangenis valt verder moeilijk te rijmen met het gegeven dat hij reeds na een tweetal dagen vanuit Kroatië zou zijn doorgereisd naar Slovenië.

2.3.8. Naar aanleiding van de door verzoeker aangekaarte racisme-problematiek wordt er in de bestreden beslissing gewezen dat het niet ondenkbaar is dat er in de lidstaat van bestemming sprake is van individuele gevallen van racisme, maar dat dit niet betekent dat de Kroatische overheid niet bij machte zou zijn om hiertegen een deugdelijke bescherming te bieden. De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het politiegeweld of het racisme waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest en in zijn middel evenmin nader ingaat op zijn individuele situatie, noch op de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, waardoor hij niet aantoont dat de motivering in de beslissing niet deugdelijk zou zijn.

2.3.9. Om verzoekers situatie in geval van overdracht naar Kroatië te kunnen beoordelen, maakt de Raad, net zoals verzoeker en de verwerende partij, gebruik van het AIDA-rapport, dat in het administratief dossier werd opgenomen.

2.3.10. Verzoeker gaat in een eerste middelonderdeel in op de pushbacks die aan de EU-buitengrenzen in Kroatië werden gerapporteerd zonder dit evenwel aan zijn persoonlijke situatie te koppelen. In de beslissing wordt op deze problematiek ingegaan en wordt hierover het volgende gesteld:

“Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende ‘pushbacks’ in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals ‘No Name Kitchen’, ‘Save the Children’, de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het ‘Border Violence Monitoring Network (BVMN)’ en het Centre for Peace Studies (CPS)’ melding bleven maken van ‘pushbacks’ (pagina 17). Het ‘Centre for Peace Studies’ volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat ‘pushbacks’ niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat ‘pushbacks’ steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘pushbacks’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat ‘pushbacks’ en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.”

Daarnaast stipt de Raad aan dat het Europese Hof van Justitie heeft geoordeeld dat “het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat” (HvJ 29 februari 2024, x t. Minister van Justitie en Veiligheid, nr. C392/22, §65). Verzoeker kan bijgevolg de toestand aan de Kroatische buitengrenzen niet dienstig inroepen om de schorsing van het overdrachtsbesluit te bekomen.

2.3.11. Verzoeker gaat vervolgens in op bepaalde problemen inzake toegang tot de juridische bijstand in Kroatië die in het AIDA-rapport worden belicht. De Raad wijst erop dat het verstrekken van (kosteloze) juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming krachtens het Unierecht enkel verplicht is in een beroepsprocedure. In de procedure in eerste aanleg komt het aan de lidstaten toe om de juridische bijstand te organiseren. Verzoeker toont ook niet aan dat problemen inzake toegang tot kosteloze juridische bijstand in Kroatië als een systeemfout kunnen worden gekwalificeerd waardoor een overdracht naar Kroatië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.3.12. Ook het gegeven dat de asielprocedure in Kroatië langer zou duren dan de wettelijk voorziene termijn en de bedenkingen bij het professionalisme van bepaalde tolken voor bepaalde specifieke talen, houdt niet in dat verzoeker per definitie een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van overdracht naar Kroatië. Uit het Dublin-interview van 29 april 2026 blijkt dat verzoeker Arabisch spreekt, één van 's werelds meest gesproken talen. Verzoeker toont niet aan dat er in Kroatië een gebrek zou zijn aan tolken die Arabisch beheersen, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij benadeeld wordt door het gebrek aan professionele tolken voor bepaalde talen in Kroatië.

2.3.13. Verzoeker citeert vervolgens in zijn middel een korte passage uit het AIDA-rapport waarin de tijdelijke conjuncturele capaciteitsproblemen die in 2023 in Kroatië opdoken, nadat dit land toetrad tot het Schengen-acquis, worden besproken. Verzoeker toont evenwel niet aan dat deze problemen vandaag nog actueel zijn. Terloops stipt de Raad aan dat de Nederlandse Raad van State in 2024 oordeelde dat er in Kroatië geen sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen die een overdracht aan Kroatië in de weg zouden staan (RvS (NL), 9 oktober 2024, ECLI:NL:RVS:2024:4037).

2.3.14. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er in zijn geval sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar Kroatië, noch dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou vertonen.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Verzoeker stelt het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekende partij.

De DVZ heeft geen grondig onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar arrest CCE n° 153 091, 22 september 2015.

Specifiek betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bepaalt dat arrest het volgende:

"3.4. Troisième condition: le risque de préjudice grave difficilement réparable

3.4.1. L'interprétation de cette condition

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. En ce qui concerne l'exigence qu'un risque de préjudice grave difficilement réparable soit démontré, la partie requérante ne peut se limiter à des imprécisions et à des généralités. Elle doit, au contraire, invoquer des éléments très concrets dont il ressort qu'elle subit ou risque de subir personnellement un préjudice grave difficilement réparable. En effet, il doit être possible, pour le Conseil, d'estimer avec une précision suffisante

s'il existe un risque de préjudice grave difficilement réparable et, pour la partie défenderesse, de se défendre à l'égard des faits et des arguments allégués par la partie requérante.

La partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cfr CE, 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la Convention européenne des droits de l'Homme, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la

Convention européenne des droits de l'Homme.

3.4.2. L'appréciation de cette condition

Le Conseil observe que le risque de préjudice grave difficilement réparable, tel qu'il est décrit par la partie requérante, est directement lié au moyen puisqu'elle affirme notamment que l'exécution de l'acte attaqué aura pour conséquence qu'elle sera exposée à la violation des droits garantis par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, risquant de se retrouver sans ressources ou possibilité d'être hébergée, victime d'un système d'accueil saturé par la crise de l'asile de l'été 2015."

In casu is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident, gelet op de informatie die hoger werd aangehaald (verwezen wordt naar het AIDA-rapport) - "aucune personne raisonnable ne peut le contester" - een redelijk persoon kan niet ontkennen dat verzoeker in geval van terugkeer een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te beurt zal vallen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgt rechtstreeks uit de ingeroepen middelen: de uitvoering van de bestreden beslissing zal ertoe leiden dat verzoeker zal blootgesteld worden aan een schending van zijn rechten, gevrijwaard door artikel 3 EVRM."

2.4.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een 'evident' nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247), dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoeker houdt een betoog waarin hij de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM herhaalt.

2.4.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Kroatië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een 'evident' nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

F. TAMBORIJN